

Het H. Misoffer

<https://hdl.handle.net/1874/235980>

812

mm 1316e

HET H. MISOFFER.

NAAR HET FRANSCH

VAN DEN EERW. HEER

RAMBOUILLET

DOOR EEN

R. K. PRIESTER.

3746
Lilun. Leche. Vereeniging
~~Amsterdam~~ MUSEUM
Volnummer Bibliotheek

Amsterdam,
C. L. VAN LANGENHUYSEN.

1831.

Per.
Vak 164

HET HEILIG MISOFFER.

Wat is het Heilig Misoffer?

Het Heilig Misoffer is het onbloedig offer van het goddelijk vleesch en bloed van Jesus Christus, dat onder de gedaanten van brood en wijn door de handen des Priesters aan God aan het altaar wordt opgedragen, ten einde daardoor het bloedig offer, dat Jesus van zich zelf aan het Kruis opdroeg, af te beelden of liever te doen voortduren.

I.

Een offer of een offerande is al datgene wat aan God wordt opgedragen en aangeboden en Hem ter eere wordt vernietigd of geslachtofferd.

Er wordt dus tot een offer vereischt:

1°. Een of ander voorwerp, eene of andere zaak, die men opdraagt of aanbiedt, het geofferde, het slachtoffer of de offergave.

2°. Een bedienaar, die door God gemachtigd en door het kerkelijk gezag is aangewezen, de Priester namelijk. En

3°. Een altaar of offerplaats, dat is: eene of andere uitverkoren plaats, — meestal eene hoogte of verhevenheid, en die doorgaans uitsluitend daartoe wordt gebezigd, — waar de handeling tot het offer vereischt moet voltrokken worden.

Het voorname doel van het offer is geen ander dan op de meest sprekende wijze getuigenis en erkentenis af te leggen van Gods opperheerschappij over al het geschapene.

Door het beste, dat God hem schonk, uit te kiezen ten einde het aan Hem aan te bieden en ter Zijner eere te vernietigen of te slachtofferen, legt de mensch openlijk belijdenis af van die groote en gewichtige waarheid: **DAT GOD DE OPPERHEER IS VAN AL WAT BESTAAT, DAT ALLES ALS EEN NIET IS TEGENOVER HEM, DAT ER NIETS BESTAAT WAT NIET**

**TOT ZIJNE VERHEERLIJKING MOET DIENEN,
EN DAT ZELFS GEHEEL HET LEVEN VAN DEN
MENSCH AAN ZIJNE EER MOET GEWIJD ZIJN.**

Daar het offer op de sprekendste wijze uitdrukt wat de mensch aan God is verschuldigd, daarom is het even onmisbaar als de godsdienst zelf. Ten allen tijde dan ook, zelfs in de eerste eeuwen van 's menschen bestaan, en door alle volken zonder uitzondering werden er offers gebracht.

God zelf maakte daarvan bij verschillende gelegenheden een bepaald voorschrift, en wel vooral in de wet, die Hij aan zijn volk gaf door Moijses.

II.

't Is ons onbekend welke offers de mensch aan God opdroeg, zoolang hij nog in den staat van oorspronkelijke rechtvaardigheid verkeerde, met andere woorden: vóór den zondeval, vóór dat hij zich door het eten der verboden vrucht Gods gramschap had op den hals gehaald; na de overtreding echter van onze eerste ouders zien wij de bloedige offers, dat

wil zeggen: offers van dieren, die geslacht werden en wier bloed alzoo vergoten werd, in zwang komen. De verandering, die door de zonde van Adam in den toestand van het menschdom gebracht was, eischte die nieuwe soort van offers. Door zijne zonde had Adam den eeuwigen dood verdiend; hij verkreeg daarvan slechts vergiffenis, doordat God reeds van dan af de verdiensten deed gelden van Jesus Christus, wiens bloed moest vergoten worden tot verlossing van het menschdom. Deze waarheid openbaarde God aan Adam, en tegelijkertijd moest deze zijn geloof aan die waarheid en zijn berouw over zijne overtreding doen blijken door het opdragen van bloedige offers. Het bloed der geofferde dieren was eene afbeelding zoolwel van het bloed der zondaars, die den dood schuldig waren, als van het bloed van Jesus Christus, dat ten hunnen bate moest vergoten worden. Ditzelfde bloed der geofferde dieren, mits het offer vergezeld ging van gevoelens van geloof in den toekomstigen Verlosser, maakte den mensch reeds te voren deelgenoot aan de beloofde verlossing: en het is in dien zin

dat de H. Joannes Jesus Christus het Lam Gods noemt, dat van het begin der wereld af is geslacht-offerd.

III.

Toen de verheven beteekenis en de heiligheid van het offer, dat de Oudvaders, (of de nakomelingen van Adam, die getrouw bleven aan hetgeen God reeds in den beginne had geopenbaard,) geruimen tijd in eere hielden, later verloren gingen ten gevolge van de afschuwelijke bijgeloovigheden van den afgodendienst, wilde God daarin opnieuw voorzien. In de wetten toch, die hij aan zijn volk gaf, ten einde de gedane beloften in stand te houden en ter voorafbeelding van Denge, die deze eens in vervulling zou brengen, gaf Hij zelf bepaalde voorschriften over de gebruiken en plechtigheden, die daarbij moesten in acht genomen worden.

Tweederlei offers werden alsdan voorgeschreven; bloedige en onbloedige. Bij elk van beide bestond het geofferde

uit voorwerpen, die tot 's menschen voeding bestemd waren: en dit had zijn grond òfwel daarin, dat dergelijke offers meer geeigend waren om te doen denken èn aan den mensch zelf èn aan Jesus Christus, het eenige waardige offer dat God kan aangeboden worden, — òfwel daarin, dat de mensch aldus in staat werd gesteld om van het geofferde te eten en zodoende deel te nemen aan het offer.

IV.

In alle offers der Oude Wet zijn drie hoofdpunten te onderscheiden:

1°. Het opdragen van het geofferde of het aanbieden der offergave. Alles wat geofferd werd moest vrij zijn van alle gebreken; en hij die het te offeren voorwerp had aangebracht legde zijne handen daarop, om te kennen te geven, dat dit voorwerp ter vervanging van zijn eigen persoon moest strekken, dat het in zijne plaats werd geofferd.

2°. Het slachten of het slachten offeren van het geofferde. Werd het of-

fer voor geheel het volk en in het openbaar opgedragen, dan was de Priester aange-
wezen om het offerdier te slachten. Werd
daarentegen door een bijzonder persoon
een offer opgedragen, dan moest deze
zelf die handeling verrichten; doch ook in
dit geval mocht geen ander dan de Pries-
ter het bloed over het altaar uitstorten.

3°. Het vernietigen of het ver-
teren van het geofferde. Dit gebeurde
op verschillende wijzen, naar gelang van
de verschillende offers.

Bij het Brandoffer, dat uitsluitend
ten doel had God te aanbidden, dat wil
zeggen: Hem als God de opperste eer
te bewijzen, werd het geofferde, op zinne-
beeldige wijze, door God alléén verteerd:
het offerdier of de offergave werd namelijk
door het vuur, dat hier de Godheid zinne-
beeldig voorstelde, geheel en al verteerd
en vernietigd.

Bij het Zoenoffer of Schuld-
offer, dat ten doel had na bedreven
zonden God te verzoenen, werd een ge-
deelte door het vuur of door God ver-
nietigd, terwijl het andere door den
Priester werd verteerd of genuttigd; de

zondaar zelf, die de offergave aanbracht, was van alle deelname uitgesloten.

Eindelijk bij de Dankoffers en Smeekoffers, die ten doel hadden God voor eene verkregen gunst te danken of eene of andere gunst van Hem te verkrijgen, werd het offerdier of de offergave verdeeld tusschen God, den Priester en dengene, die het geofferde aanbracht, zoodat elk daarvan zijn deel ontving.

Die offers en alle andere, waarvan de H. Schrift melding maakt, zouden niet langer in zwang blijven dan tot op een bepaalden tijd, tot aan de komst namelijk van Jesus Christus, van wiens offerdood zij de voorspelling en de voorafbeelding waren. Dit was door de Profeten van wege God zelf voorzeggd; en in werkelijkheid hielden zij op, en tegelijk daarmee verdween de tempel, waarin zij vooral werden opgedragen, van af het tijdstip, dat het waarachtige slachtoffer, het eenige dat Gode waardig is, de onmachtige voorafbeeldingen der Oude Wet heeft doen plaats maken voor de alvermogende kracht van zijn werkelijken en waarachtigen offerdood.

Aan het Kruis heeft de Menschgeworden Zone Gods zich zelf ten offer gebracht aan den hemelschen Vader, en dat dit offer een wezenlijk en waarachtig Offer is, blijkt daaruit, dat alle vereischten tot een offer aanwezig zijn.

1°. De Priester bij dit offer is de Zone Gods. De hoofdtaak des priesters is God te verheerlijken en alles tot God terug te brengen wat van Hem is afgeweken. De eerste en, naar waarheid gesproken, de eenige Priester nu is de Zone Gods, van wien Zijn hemelsche Vader getuigt: „Gij zijt Priester in eeuwigheid volgens de orde van Melchisedech.” (Ps. 109.)

Jesus Christus heeft zich zelven geofferd: reeds bij zijne intrede in de wereld heeft Hij zich zelven als slachtoffer aangeboden. Hij heeft zich zelven geslacht-offerd, en ten einde ons niet onkundig te laten van deze bijzonderheid van zijn offer, wilde Hij zijn dood vooraf bekend maken, met de betuiging dat Hij uit eigen beweging en vrijwillig stierf. Wat

de Joden gedaan hebben in hunne boosheid met Jesus te kruisigen, ditzelfde deed Jesus uit eigen vrijen wil, doordat Hij zich zelf in hunne handen overleverde en Zijn bloed en Zijn leven prijs gaf voor Gods eer en voor 's menschen zaligheid.

2° Jesus Christus is ook het slachtoffer, dat geofferd werd. Volmaakter offergave laat zich voorzeker niet uitdenken. 't Is de menschelijke natuur, verheven tot den hoogsten graad van heiligheid, dien eenig schepsel met mogelijkheid kan bereiken; en, wat die offergave van eene oneindige waarde doet worden, zij is met de goddelijke natuur in één persoon vereenigd in den Zone Gods.

3°. Het Altaar of de offerplaats is het Kruis, waaraan Jesus Christus werd opgeheven tusschen hemel en aarde.

In Jesus' offerande op den Calvarieberg vinden wij alzoo, en wel in een onvergelykelyk hoogen graad van volmaaktheid, alle vereischten tot een waarachtig offer vereenigd.

VI.

Door Jesus' offerdood nu, gelijk wij

reeds aanstipten, werden alle offers der Oude Wet afgeschaft en vernietigd. Geen ander offer dus dan dat van Jesus Christus mag in het vervolg aan God worden opgedragen. Maar kunnen wij wel aan God het offer van zijn eigen Zoon opdragen? Zal het den mensch wel gegeven zijn om, ook in het vervolg der tijden, dat offer, dat Jesus Christus van zich zelve gebracht heeft, te zien vernieuwen? Zullen wij wel in staat zijn om op deze wijze God te eeren, gelijk Hij verdient geëerd te worden?

Ja, dat staat in onze macht. Jesus Christus heeft gewild, dat over de geheele aarde zijn offer zou vereeuwigd worden in de door Hem gestichte Kerk. Uit dien hoofde heeft Hij, op den vooravond van zijn dood, vóórdat Hij op werkelijk bloedige wijze zich zelve slachtofferde aan het Kruis, op eene geheimzinnige en onbloedige wijze zich zelve geofferd.

Hij nam het brood, dat voor Hem op de tafel lag, waaraan Hij met zijne Apostelen was gezeten, zoo zeggen ons de heilige Evangelisten, en Hij veranderde dit, door een wonder zijner al-

macht, in zijn lichaam; Hij nam den wijn, die mede daar aanwezig was, en Hij veranderde dien in zijn bloed; terwijl Hij door deze duidelijke woorden, die Hij sprak: „NEEMT EN EET: DIT IS MIJN LICHAAM,” en „DRINKT ALLEN HIERUIT: DIT IS MIJN BLOED,” op geheimzinnige wijze eene vóórbeduiding gaf van den bloedigen dood, dien Hij weldra zou ondergaan. Dit lichaam en dit bloed offerde Hij aan zijn hemelschen Vader op de avondmaalstafel, die aldus het eerste altaar is geworden. En na aldus aan God zijne offergave te hebben aangeboden, liet Hij zijne Apostelen daaraan deelnemen.

De woorden, die Jesus Christus bij die plechtige gelegenheid sprak, verdienen onze bijzondere aandacht: „NEEMT EN EET: DIT IS MIJN LICHAAM; DRINKT ALLEN HIERUIT, DIT IS MIJN BLOED: HET BLOED VAN HET NIEUWE VERBOND;” zoo sprak Jesus, als wilde Hij zeggen: Het oogenblik is daar, dat Ik, door Mijn bloed, den mensch, die door de zonde van God gescheiden was, tot Hem terugbreng; Ik zelf ben het Slachtoffer,

dat als vereenigingspunt moet dienen tusschen God en den mensch. Doordat gij dit bloed drinkt vereenigt gij u met God.

En Hij voegde er bij: „DOET DIT TER MIJNER GEDACHTENIS.” Door deze woorden stelde Hij de Apostelen aan als Priesters, als Offerdienaars bij Zijn Offer, en deelde Hij hun de macht mede om hetzelfde te verrichten wat Hij verricht had, om nl. het slachtoffer van het nieuwe Offer te slachtofferen, om het aan God aan te bieden en het tot eene spijsze voor den mensch te doen verstrekken.

De Apostelen namen trouw de verordening van hun goddelijken Meester in acht en, te beginnen met den dag, waarop de nederdaling des Heiligen Geestes het zegel drukte op de nieuwgestichte Kerk, droegen zij de Heilige Offerande op. Dezelfde macht, die zij van Jesus Christus hadden ontvangen, lieten zij achter aan hunne opvolgers, dat is: aan alle Priesters, die door de oplegging hunner handen het II. Sacrament des Priesterschaps deelachtig werden, en de voorspelling van den profeet

Malachias ging in vervulling: „Uit uwe hand,” hij spreekt hier tot de priesters van het Oude Verbond, „zal Ik geene offergave meer aannemen. Want van den opgang der zon tot haren ondergang is Mijn naam groot onder de volken: en op alle plaatsen wordt Mij geofferd en wordt Mijnen naam een zuivere offerande gebracht. . . . dit zegt de Heer der heirscharen.” De aarde was weldra overdekt met nieuwe altaren, waarop het allerzuiverste offer aan God werd opgedragen, om daarna te strekken als eene spijs voor den mensch, die met Hem verzoend was door het bloed van zijnen Zoon. Dit offer heeft zijnen weg gevonden tot ons, en het is, overeenkomstig hetgeen Jesus daarmede voorhad, door alle eeuwen heen eene afbeelding en de voortzetting van het offer, dat eens op bloedige wijze aan het Kruis werd opgedragen.

VII.

En, inderdaad, wie is de Priester, welk is het slachtoffer of de offergave

in het Heilig Misoffer, gelijk wij gewoon zijn het onbloedig offer van Jesus Christus te noemen? Het zijn dezelfde als in het Offer aan het Kruis.

De Priester of de offeraar is Jesus Christus. Naar waarheid gesproken is er in de Kerk slechts één enkel Priester, die handelend optreedt in zijne dienaren, en deze is Jesus Christus. De priesters dan ook of diegenen, die door het H. Sacrament des Priesterschaps de bedienaars van Christus zijn geworden, dragen het Heilig Misoffer niet op in hun eigen naam, uit hun eigen macht of op eigen gezag, maar in den naam van Jesus Christus, uit Zijne macht en op Zijn gezag. Op het oogenblik zelf, waarop de plechtigste handeling der Heilige Offerande plaats heeft, bij de consecratie, als het brood en de wijn worden veranderd in het lichaam en bloed van Jesus Christus, zegt de priester niet: „Dit is het lichaam van Jesus Christus; dit is het bloed van Jesus Christus;” maar hij zegt: „Dit is Mijn lichaam; dit is Mijn bloed.” 't Is niet een mensch, die daar spreekt, maar 't is Jesus Christus zelf,

die zich van den mensch, van den priester bedient als van een werktuig om Zijn werk te voltrekken.

Die waarheid wordt ons tastbaar, wordt ons begrijpelijk gemaakt door de kleeding van den priester, als hij het Heilig Misoffer opdraagt. Die kleeding, die hij nooit anders draagt dan bij deze heilige verrichting, en waaronder de mensch als het ware wegsterft, geeft genoegzaam te kennen, dat hij ophoudt zich zelf te zijn om een andere Jesus Christus te worden, en dat hij met de macht van den eenigen en eeuwigen Priester in al hare grootheid en in al hare krachtdadigheid bekleed is.

Het slachtoffer is bij de offerande der Heilige Mis eveneens hetzelfde als in de Offerande van het Kruis. 't Is hetzelfde lichaam dat aan het Kruis was vastgenageld, hetzelfde bloed dat op den Calvarieberg vloeide, dat ook hier aan God als een offer wordt aangeboden. 't Is waar, de dood treft het slachtoffer niet meer, want eens verreezen kan Jesus niet meer sterven; maar de handeling tot het offer vereischt, de slachtoffering wordt vernieuwd. Konde Jesus Christus

nog sterven, zoo als Hij eens gestorven is, Hij zou sterven uit kracht van de woorden der Consecratie, die, doordat zij het brood in zijn heilig lichaam en den wijn in zijn heilig bloed veranderen, werkelijk beide, het lichaam en het bloed, van elkander zouden scheiden, indien scheiding nog mogelijk ware.

Als offergave in het Heilig Misoffer komt ook de Kerk voor, wier hoofd Jesus Christus is en wier ledematen wij zijn. Op het Kruis offerde Jesus Christus met zich zelve alle menschen, die, vóór of na zijne komst op aarde als de Menschgeworden Zoon Gods, zijne ledematen waren of zouden worden. Evenzeer heeft dit plaats in het Heilig Misoffer, waarbij de priester ook aan God alle geloovigen opdraagt, als hij zegt: „Heer, wij smeeken U met den meesten ootmoed en met een vermorzeld hart, neem ons als een offer aan; en laat dit offer, dat wij U heden van ons zelve opdragen, U welgevallig zijn.” En niet alleen worden onder die woorden begrepen de geloovigen, die op aarde leven, of de leden der strijdende Kerk, — maar ook de zielen in het

vagevuur, — die tot de lijdende Kerk behooren, — en de Zaligen in den hemel, — die wij als de leden der zegevierende Kerk van Christus eeren en aanroepen.

VIII.

Ook het doeleinde, waartoe het Heilig Misoffer wordt opgedragen, is geen ander dan dat van het Kruisoffer. Om ons hiervan te overtuigen behoeven wij slechts na te gaan wat Jesus Christus in elk van beide offers verricht.

1°. Het hoofddoel, het voorname doel van het offer is God te aanbidden, Hem de opperste eer te geven, die een schepsel in staat is Hem te geven, en Zijn Oppergezag, Zijn Opperheerschappij over alles wat het aanzijn heeft te erkennen. Van dien plicht kwijt zich het schepsel door zich aan God ten slachtoffer aan te bieden en zich zelf, zoo mogelijk, te vernietigen. Zoo heeft ook Jesus Christus, de Zone Gods, zich zelf vernederd en vernietigd tot den dood des kruises toe, ten einde voor geheel

de wereld getuigenis en erkentenis af te leggen van het Oppergezag zijns hemelschen Vaders. Grooter nog dan aan het Kruis is in het Heilig Misoffer de schijnbare vernedering en vernietiging des Verlossers. Aan het Kruis toch bleef zijne Menschheid, hoezeer ook ontluisterd en verguisd, zichtbaar en waarneembaar voor het oog van den mensch; in het Heilig Misoffer echter, op het Altaar is zij geheel en al verborgen, verscholen en als vernietigd onder den uiterlijken schijn van eene alledaagsche spijs.

2°. Het Heilig Kruisoffer werd aan God opgedragen ter boeting van 's menschen zonden; — het Heilig Misoffer past de verdiensten daarvan op den mensch toe, dat wil zeggen: wat Jesus Christus door zijn lijden en dood, door zijn kostbaar bloed, dat Hij voor ons vergoot, heeft verdiend wordt ons eigendom, wordt ons als eigen verdienste door middel van het heilig Misoffer toegekend ter kwijtschelding onzer schuld. Onmogelijk kan God het Heilig Slachtoffer en zijn heilig bloed in onze handen en op onze lippen zien, zonder dat hij deernis en medelijden

gevoelt met de wereld, voor wier zaligheid zijn welbeminde Zoon zich dagelijks slachtoffert.

3°. Wordt ook het Offer aan God opgedragen om Hem te danken, om Hem onze erkentelijkheid te betuigen voor de gunsten en weldaden uit zijne hand ontvangen, op niet minder volmaakte wijze dan dit plaats had aan het Kruis geschiedt dit bij het Heilig Misoffer. Of is er wel een krachtdadiger en beter middel om onze dankbaarheid jegens God aan den dag te leggen, dan de offergave van het beste wat God ons gaf, het Offer van Zijn eigen veelgeliefden Zoon, dien Hij in Zijne onuitsprekelijke liefde aan ons schonk, — dan Hem te danken door den mond en door het hart van Jesus Christus?

4°. Eindelijk is ook Jesus Christus gestorven aan het Kruis om overvloedige gunsten en genaden van God over ons af te smeeken. Die gunsten en genaden, door Jesus Christus verdiend en betaald met den prijs van zijn goddelijk bloed, smeekt de Kerk met een vast vertrouwen, ja met volle zekerheid, af, als zij in de offerande der Mis op het einde van hare

gebeden deze woorden doet hooren: „Wij smeeken U daarom door Jesus Christus, Uwen Zoon.”

Het Heilig Misoffer is bij gevolg één met het Offer van Jesus Christus aan het Kruis; het is van even groote waarde, het is van even groote kracht.

IX.

Hoe moet men het Heilig Misoffer bijwonen? Eertijds, toen er geen zitbanken of stoelen in de kerken waren, woonden de geloovigen de Heilige Mis staande of knielende bij. In onzen tijd echter, nu men overal stoelen of zitbanken aantreft, behoort men het volgende, behoudens bijzondere redenen, in acht te nemen.

Bij het Introïbo, als de priester het altaar nog niet heeft beklommen; onder de Gebeden of Collecten, die de priester op het altaar bidt; bij het Credo, als de priester zegt: „Et homo factus est, En Hij is mensch geworden;” en van af het Sanctus totdat de priester den kelk heeft genuttigd,

gelijk ook als de zegen wordt gegeven, blijft men geknield.

Onder het Evangelie, waarbij men met den priester het kruisteeken behoort te maken, ook onder de Prefatie is het gebruikelijk te staan.

Bij de andere deelen van het Heilig Misoffer is het geoorloofd te zitten, wanneer eene knielende houding te veel last zou veroorzaken. Eerbiediger echter en meer in overeenstemming met de hoogheilige en verheven handeling, die aan het altaar plaats heeft, ware het, zoo men ook aldan zich den meestal betrekkelijk geringen last van het knielen getrooste.

Enkele andere wenken ook mogen hier niet overbodig geacht worden.

Mocht men, wat zeker nimmer moest gebeuren, doch wat helaas! niet zoo zeldzaam is, ook onder overigens tamelijk vurige en goede christenen, te laat komen bij het Heilig Misoffer, dan behoort men zoo min mogelijk anderen te storen en zich met een plaatsje achter in de Kerk te vergenoegen, liever dan

èn den priester en de reeds aanwezige geloovigen te hinderen en te verstrooien.

Eveneens behoort men onder het Heilig Misoffer zich te wachten voor alles wat den naast of voor en achter ons zittenden tot last kan strekken: bij voorbeeld: door hardop te bidden, door met ons gebedenboek of onzen rozenkrans gedruisch te maken, door voortdurend in beweging te zijn, door oorzaak te zijn, dat anderen niet behoorlijk kunnen knielen enz.; in één woord door zich op eene wijze te gedragen in het Huis des Heeren, die men onbehoorlijk zou noemen in een huis, waar men prijs stelt op fatsoen en wellevendheid.

Na deze opmerkingen en wenken, die meer uitsluitend betrekking hebben op het uiterlijk bijwonen van het Heilig Misoffer, of op onze uiterlijke houding, nog een enkel woord over de inwendige gesteltenis, waarmede wij bij het Heilig Misoffer behooren tegenwoordig te zijn.

De inwendige gesteltenis, — die gevoelens welke ons hart moeten bezielen en

vervullen, — kunnen wij met een enkel woord aldus aangeven. Aangezien het Heilig Misoffer in allen deele gelijk is of liever één is met de Offerande van het Kruis is het ook niet meer dan billijk en rechtmatig, dat wij bij het Heilig Misoffer diezelfde gevoelens en gewaarwordingen in ons opwekken, die ons zouden vervuld hebben, wanneer wij met de allerheiligste Moedermaagd Maria, met den H. Joannes, met de H. Magdalena en de andere godvruchtige vrouwen ons onder het Kruis hadden bevonden.

Zou ons hart alsdan niet als weggesmolten zijn van wederliefde en dankbaarheid voor de groote weldaad onzer verlossing, — van berouw en leedwezen over onze zonden, tot welker boeting zulk een verheven zoenoffer gevorderd werd, — van eerbied en ontzag, bij het gezicht van een Godmensch, die zich voor ons slachtoffert. — van zoete hoop en vertrouwen eindelijk, dat Hij, die voor ons zijn leven en bloed ten beste gaf, ook verder bereid zal zijn om ons al datgene te geven wat wij van Hem zouden vragen?

Laat dan ook diezelfde gevoelens onze

harten bij het Heilig Misoffer bezielen! En om die gevoelens van wederliefde, van dankbaarheid, van berouw en leedwezen, van eerbied en ontzag, van zoete hoop en kinderlijk vertrouwen in ons levendig te houden, kunnen wij geen geschikter middel vinden, dan ons te verbeelden, telkens als wij het Heilig Misoffer bijwonen, dat wij ons op den Calvarieberg bevinden, dat wij het gezelschap deelen der uitverkoren zielen, die onder het Kruis van Jesus stonden, dat wij het goddelijk bloed, den losprijs onzer bevrijding uit de slavernij des duivels en der zonde, uit de doorstoken zijde des Verlossers op onze hoofden zien neder-vloeien.

Volgen wij daarbij den priester bij de verschillende gebeden, die hij spreekt, en bij de verschillende handelingen, die hij verricht: dragen wij bij de oblatie of de offerande, na het credo, ons zelve, met Jesus, aan God als offergave op; — aanbidden wij Hem met het diepst ontzag, als bij de woorden der Consecratie het brood en de wijn veranderd worden in het lichaam en bloed

van Jesus Christus, die alsdan met godheid en menschheid op onze altaren waarlijk en werkelijk tegenwoordig is, — en vereenigen wij ons bij de Communie of de Nuttiging met den priester door eene geestelijke communie, door namelijk in ons het verlangen op te wekken om evenals de priester waardig te worden bevonden het lichaam des Heeren te nuttigen.

Ten slotte mogen hier de merkwaardige woorden van den H. Kerkleeraar Alphonsus nog eene plaats vinden: „De GANSCH Kerk is niet in staat aan God zooveel eer te bewijzen en zooveel weldaden van Hem te verkrijgen als een enkel priester, die het Heilig Misoffer opdraagt.... Deze geeft aan God oneindig meer eer, als hij Hem Jesus Christus ten slachtoffer aanbiedt, dan alle menschen te zamen genomen Hem zouden kunnen geven,

ook al zouden zij Hem het offer van hun leven brengen. Wat meer is, eene enkele Mis van den priester verheerlijkt God meer dan al de Engelen en Heiligen des hemels met hunne Koningin, de allerheiligste Maagd Maria, Hem ooit vereerd hebben of ooit zullen kunnen vereeren."

A. M. D. G.

IMPRIMATUR.

AMSTELODAMI, F. T. H. VAN OGTROP,
die 14 Maji 1881.

Libr. Cens